
MONS KALLENTOFT

VŮNĚ ĎÁBLA

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2019

MONS KALLENTOFT VŮŇ ĎÁBLA

MONS KALLENTOFT

VŮNĚ
ĎÁBLA

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-7577-889-5 (FORMÁT PDF)

ISBN 978-80-7577-890-1 (FORMÁT EPUB)

ISBN 978-80-7577-891-8 (FORMÁT MOBIPOCKET)

Djävulsdoften

Copyright © 2016 by Mons Kallentoft

First published by Forum, Sweden 2016

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Eva Nováčková, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

PROLOG

V NEJTEMNĚJŠÍM TEMNU

Nemůžu se hýbat.

Musím se pohnout, musím ven ze tmy, pryč z pachu.

Napadlo mě, že už to vzdám, ale to přece nikdy nikdo neudělá.

Cítím, že se třesu, ramena mám rozedraná od něčeho ostrého, na čem ležím. Paže mám svázané za zády, nohy a chodidla spoutané k sobě.

Na mém pomníku bude stát: Navždy hnusná, nikdo ji nemiloval. I sama sebe nenáviděla. Chybí jen červům, kteří se živí jejím tělem a jsou nenasytní.

Jak mě něco takového může napadnout?

Teď na podobné myšlenky nemám čas.

Musím pryč.

Ven.

Pusť mě ven, chce Malin zakřičet, ale má něčeho plná ústa, kousne do toho, ale není to oteklý jazyk. Je to něco měkčího. Vyrazí pažemi do tmy, cítí, jak se jí kůže na kloubech odírá, naráží do něčeho tvrdého. Je zavřená v temné kovové truhle, která se pomalu pohupuje nahoru a dolů, až k jakémusi dnu, znovu se snaží křičet, je plná zvuku svých slov, skřípění kovu a hluku motoru.

Připadá si jako v plynové troubě a lije z ní pot. Krk má rozpraskaný žízní. Nikdo ji nemůže zaslechnout.

Budu ti chybět, Tove?

Nechci umřít.

Myslela jsem si, že ano, ale něco mě nutí dýchat.

Chlapec.

Nemůžu ho zachránit.

Ale uchráním jeho památku.

Jeho nahé zraněné tělo s písmenem A vypáleným na prsou, s nohama rozdrásanýma ostružiním, které vyrůstá z lesního houštiny a šíří se na paseku, jako by ji chtělo spolknout.

A potom i tvé tělo. Pobodané nožem, s tváří zakrytou kusem papíru.

Vrať se ke mně, milujme se.

Pohnula jsem se.

Kopu, tluču, budu žít, a tebe, kdo mě chceš zabít, zabiju já.

Jak jsem se sem dostala?

Na všechno je pozdě.

Tove.

Tvou lásku jsem zneuctila jako všechno ostatní.

Beze mě ti bude líp, brzy se mě zbavíš.

Vždycky jsem to věděla, ale nechtěla jsem si to přiznat.

Jen málo lidí nežije v pekle.

Já k nim nepatřím.

A za peklem je ještě něco horšího.

Právě tam teď mířím.

ČÁST 1.

OSTUDNÁ
LÁSKA

1.

BANGKOK, PONDĚLÍ 1. ZÁŘÍ

Na pozadí tapety je horizont moře, hořící září zapadajícího slunce. Její okraj nad tenkým šedivým kobercem se odlepuje. Na stropě se pohybuje vrtule ventilátoru jako rotor helikoptéry a Malin si přeje, aby se strop nadzvedl. Myslí si, že dosud spí a sní, ale už je na cestě k území vědomí. Po špinavém flekatém prostěradle se sune šváb, zastaví se u jejího chodidla a zdá se, že se nadechuje jejího potu, než se vydá dál, sleze z postele pod noční stolek a zmizí ve světlemodrém paprsku světla z koupelny.

Malin tápe rukou po lakované ploše stolku, poničené nesčetnými stopami cigaret.

Světlo.

Procitá s ostrým mrkáním.

Slunce sem proniká škvírami v zelených záclonách a její pohled padne na štítek na malé lednici, která stojí o kousek dál.

Rent room by the hour, half hour and all night.

Up to you.

Popelník plný nedopalků. V hlavě jí buší kladivo, tělo má oteklé, ventilátor se nad ní pohybuje, aniž by pocítila sebemenší vánek. Stiskne oči, cítí, že alkoholu v těle má už jen jako šeptnutí. Když je jeho hladina v krvi znepokojivě nízká, přiměje ji to na kolenou prosit o další.

Není tu někde nějaká lahev?

Zavře oči. Zatracené světlo.

Nedokáže je znovu otevřít.

Nechá je tedy zavřené a snaží se na nic nemyslet, oprostít paměť od vzpomínek, vidí jen pálivou bělost.

V hlavě jí buší.

Najednou se jí zvedne žaludek, ale obsah se jí podaří udržet, otevře oči a překulí se v posteli na bok, a podívejme se..., něco tam leží, něco tmavého a teplého a krásného, čistšího, než je ona sama, něco měkkého i drsného, co ji přiměje k úsměvu, něco, co si moc přeje vedle sebe nacházet.

Bílé šaty, černé kalhotky i podprsenka leží na koberci.

Podřené bradavky ňader se odírají o ostrá polyesterová vlákna prostěradla, dorážejí na ni plameny tapetového pozadí, škvíra v záclonách se na ni výsměšně šklebí.

Zdá se, že hluboce spí.

Malin otočí hlavu a vtom ji uvidí, lahev whisky Mekong, u dna je ještě trochu zlaté tekutiny, sáhne po ní.

Vypije posledních deset nebo patnáct centilitrů vleže na zádech. Žár whisky v útrokách ji okamžitě uklidní, tělo ihned reaguje. Může se pomalu, pomaloučku zvednout.

Lahev je prázdná.

Nic se neděje, teď víc nepotřebuje, přece moc nepije, tento týden už nevypije ani kapku.

Určitě ne.

Nepotřebuju to. Od té doby, co tu jsem, moc nepiju a funguje to.

On leží na posteli.

Slyší jeho dech.

Kolik mu je? O věku spolu nemluvili.

Šestadvacet? Třicet?

Paprsek slunce se láme v jejích vlasech a vytváří světlé kroužky na jeho jantarové kůži. Hrudník se mu zvolna zvedá nahoru a dolů, pomaleji než se otáčejí listy klimatizace. Žebra byla v noci vlnami pod jejími prsty. Ve vzduchu se vznášejí zrníčka prachu.

Stojí nahá a hledí na něj.

Poprvé si nemohla zapamatovat jeho jméno.

Všichni tu mají tak dlouhá jména, není možné, aby si je člověk uložil do paměti. Zkratky hadovitých řad písmen, vytvořených proto, aby při vyslovení nešlo uvěznit duši toho, komu jméno patří.

Malin mu natáhne prostěradlo přes nohy, přes boky, ale přes hrudník ne, chce dál pohledem spočívat na světelných kruzích na jeho pleti, tmavě se lesknoucí, stejné, jako je uležený vlhký písek ve stínu pod palmou. Vidí polovinu jeho obličeje, obočí přecházející do spánku, jeho tvář je tak měkká, že jí připomíná Tovinu tvářičku kdysi dávno.

Tvář lásky.

Ostych.

Tvrdě spí.

Hluboce.

Skloní se pro svoje oblečení. Oblékne se před zrcadlem v koupelně.

Nikdo nemůže chodit jen tak.

Nejdříve černou podprsenku, pak kalhotky. Nakonec šaty, na půl průhledné.

Chci a nechci se vidět.

Jsou neslušné.

Příliš odvážné pro ženu mého věku.

Ve snu něco zašeptá thajsky. Co říkáš?

Ve spodním okraji koupelnového zrcadla vidí jeho nohu, tělo pod příkrývkou.

Přeje si ho probudit.

Říct mu, že ho miluje. Dát mu svou lásku.

Bar, v němž se sešli a scházejí, leží v boční ulici, kousek od žhavého betonového kotle Nana Plaza. Nemá otevřený vchod, jako mají bary s děvčaty lákající kolemjdoucí ke vstupu, ale jen malé uzavřené dveře do vjezdu, jak se sluší na spořádané místo.

Nad střechou baru si spolu šeptají koruny palem.

U kontejneru vedle kuchyňského vchodu se potloukají krysy velké jako pudlíci a v asfaltu se zrcadlí oranžový neonový štít.

Lady Deluxe.

Včera v horkém temném večeru otevřela dveře a vešla.

Vstoupila do nepříjemného páchnoucího chladu vyrobeného klimatizací. Otáčivá lampa na stropě odrážela ve věčném koloběhu

světla barevných žárovek. Okna zastřena sametovými draperiemi. Společnost u barového pultu, Thajci a další ženy si spolu povídají a popíjejí jako kterékoliv jiné civilizované bytosti.

V řadě podél stěny sedí mladí muži, někteří na rozviklaných bílých plastových židlích, jiní stojí s cigaretou v koutku úst, v těsných džínsech a v bílých nebo černých tílkách.

Tetování, střih podle Elvise, dlouhé štíhlé svaly. Černé oči hledající kontakt.

Pak se začalo tančit.

Hrát.

Pozornost.

Pach rozlitého piva, splašených testosteronů a estrogenů, malých, ale ne subtilních signálních substancí, podobných asteroidům těkajícím v duze.

Malin zůstala sedět u baru. První, kdo ji oslovil, ji chtěl pozvat na drink nebo se nechat pozvat, ale odmítla.

Not you, pomyslila si.

„*Not now*,“ řekla.

Ve sklenici její tequily se odrážela žlutá záře.

Čekala na něho. Věděla, že přijde. Stejně jako poprvé, jako popokždé.

V mobilu má jeho číslo.

Ráda se dívá, jak vchází do dveří. Hledá ji pohledem.

Další, který k ní přišel, ji políbil na krk, měl měkké rty, ale ona ho se smíchem odmítla, hodila do sebe dva doušky a začala se pohybovat v rytmu hudby, thajského popu smíšeného s tesklivou melodií.

Pak přišel on.

Zahlédl ji.

Jak osaměle musí vypadat?

Ale on hned nešel k ní, posadil se s dalšími muži do boxu v rohu, tiše upíjel pivo a Malin se rozhodla upoutat jeho pozornost. Mávla na něho a jeden z těch dalších na ni ukázal.

Rozesmáli se a on se zvedl, přišel k ní, cítila, že jí zeslábly nohy a málem upadla na zem. Usmál se. Husté černé vlasy mu spadaly

přes uši, přes čelo, ale ne do černých očí a na málem neskutečně úzký nos. Jeho rty byly příslibem. Jazyk vlhký a jasně růžový, připravený přiblížit se k tomu místu na jejím těle, na němž si ho přála mít.

„Čekáš na mě?“

Přikývla.

„Půjdeme?“

„Teď hned? Nechceš se nejdřív ještě napít?“

„Ne.“

„Jak dlouho jsi čekala?“

„Jak bylo třeba. Mohl jsi zavolat.“

Svraštil čelo.

Sklouzla z barové židličky, na pult položila tisíc bahtů, kývla na barmana.

Venku teď bylo ještě větší vedro.

Pohlédl na ni v oranžovém světle vývěsního štítu. Zdálo se, že pochopil, že si přeje, aby ji vzal za ruku, prohodil něco milého.

„Jsi krásná, krásnější, než bývají ženy ze Švýcarska.“ Pohrával si s prsty v její dlani.

„Odtamtud nejsem.“

„Nech toho, Malin.“

Pohlédne na mobil. Je chvíli po desáté. Za dvě hodiny ho odtud služba vyhodí.

Přede dveřmi vidí jeho džínsy, z přední kapsy mu čouhají bankovky.

Leží teď na boku, s odvrácenou hlavou.

Jako by se nic nestalo.

Přeje si ho probudit.

Chce, aby zase dělal totéž co včera.

Stála na čtyřech jako pes a naslouchala jejich tichému kňučení v rytmickém zvuku ventilátoru. V osamělosti a zmatku.

Jak se jmenuješ?

Aroon.

Můžeš spát. Přeje si, aby vyslovil své jméno. Celé dlouhé jméno, aby mohla uvěznit jeho duši.

Tiše vyjde z pokoje, cítí, že mekongu neměla dost. Dělá se jí špatně, ale žaludek má prázdný. Prochází po kamenné podlaze chodby, ze žlutě vymalovaného stropu na ni blikají žárovky, stěny jsou pokryté fototapetami zobrazujícími kopce v džungli a pobřeží, které vypadá stejně jako to, kde jednou byli s Danielem na dovolené.

S tím hajzlem.

Schází po schodech.

Ve kterém patře vlastně jsem? Ve kterém hotelu?

Klopýtá do vestibulu.

Modrá křesla kolem stolu, dva starší muži se dvěma mladými dívkami v tílkách a třpytivých sukýnkách, ve střevíčkách na vysokých zlatých podpatcích.

Za žlutým plastovým pultem stojí recepční s mastnými vlasy, sčesanými přes pleš. Ze stropu nad ním visí žluté a červené girlandy, zformované do přání HAPPY NEW YEAR!!!

„*All paid for, madam!*“ volá na ni a mává rukou, zatímco Malin jde k létacím dveřím hotelu, u nichž sedí žena v oranžovém sarongu a s dlaněmi na prsou se jí ukloní: „*Sawadee kaa.*“

Malin řekne totéž a kráčí dál.

Na skleněné tabuli u dveří je nápis *Royal Inn*.

Konečně je venku na ulici. V dálce zahlédne vlak jedoucí komerčním centrem Sukhumvit. Mrakodrapy na vysokých betonových sloupech jsou špinavé od výfukových zplodin.

Prochází kolem pouličních stánků se syčícím omastkem, v ohlušujícím rámusu motocyklů, pachu čerstvě rozkrojených durianů, roztlučeného chilli, vařených vnitřností, prodírá se vůní čerstvě posekaných limetek a česneku, koriandru a grilovaných ryb. Omračuje ji dech cizího města a slyší údery svého srdce, tiše si mumlá:

„Jsi v pořádku, Malin, všechno je ok.“

Vidí, že na ni Thajci hledí a usmívají se. Mají úsměv i v očích, nebo jen na rtech? Můžu vůbec jejich úsměv zahlédnout, když si zakrývají ústa a nos?

Polovina z nich je oblečená v jasně žlutých barvách. V jedovaté žluti. Pondělky jsou zasvěceny králi, starému Bhumibolovi, kterého uctívají jako boha.

Pondělky, dny chandry.

Žlutý den, jako jádro rakovinného nádoru.

Jako sen o slunci.

Dnes musím pracovat, napadne ji.

Musím se ukázat na ambasádě.

2.

Pivo.

Když si Malin od nějakého bezzubého muže kupuje lahev studeného piva, cítí, že už se jí téměř podlamují nohy. Muži na bradě mezi vousy rostou bradavice a dlouhé prameny hrubých vlasů mu spadají přes prsní bradavky, které se mu rýsují pod tílkem.

Jeho obchod tvoří chladicí taška na špinavém asfaltu. Když mu dá deset bahtů navíc, usměje se na ni. Prodává i coca-colu, ale pivo vypadá studeněji a ona se potřebuje ochladit.

Ve stínu pod zažloutlou palmou, za stánkem, v němž se prodávají uzené ryby, ho do sebe hodí a hned se cítí lépe. Pak pokračuje dál k Sukhumvitu, kde stojí doprava v obou směrech. Šest jízdnicích pruhů pod viaduktem, po němž někde nad ní projede vlak. Přikrčí se při rachotu vrtaček, ve vzduchu je víc plynů než kyslíku. Potí se, ale taxík si vzít nechce, v tak husté dopravě by to nemělo smysl.

Kambodžský žebrák má nohy amputované hned pod trupem, zřejmě jako následek výbuchu miny, natahuje ruku před prodejnou 7-Eleven. Tři děvčata v modrozelených školních uniformách popíjejí brčkem z hranatých lahví lososově zbarvenou tekutinu. Hihňají se, popíjejí, ještě víc se hihňají, indický prodavač na ni pokřikuje: „*Suit madam, suit madam, cheap price.*“ Pět děvčat v růžových tričkách s nápisem *Hello Kitty* proběhne kolem ní, nadšeně tisknou v ruku své mobily, všechno vlaje v průvanu velkých klimatizačních zařízení.

Malin si z bankomatu vybere peníze.